

Η αιμομιξία στον Ιουδαιοχριστιανισμό - Σεξ, ψέματα και...ψέματα

✖ Όλως τυχαίως, κατά την περιήγησή μου στο διαδίκτυο, πέφτω σε μια συζήτηση όπου σ' ένα μήνυμα πραγματεύεται ο...σωτήριος και...καθαρτικός ρόλος της Εκκλησίας (ψεκάζει, γυαλίζει, απολυμαίνει). Επειδή στη σελίδα αυτή, έφτασα, ψάχνοντας κάτι παρεμφερές (την αμαρτία της αιμομιξίας), εντύπωση μου προκάλεσε το ακόλουθο απόσπασμα (γιατί εγώ, άλλα ήξερα):

«... Η Γραφή κηρύττει κάθαρση και με άλλη έννοια. Εάν ένας λαϊκός χριστιανός εκτραπεί δεινώς και γίνει σκανδαλοποιός και είναι αμετανόητος, αποκόπτεται από το σώμα της Εκκλησίας ως ακάθαρμο και επικίνδυνο μέλος. Θα το γνωρίζετε πιστεύω και το περιστατικό αυτό: Όταν στην Εκκλησία της Κορίνθου λαϊκό μέλος έπεσε στο αμάρτημα της αιμομιξίας, ο απόστολος Παύλος αναστατώθηκε, διότι οι χριστιανοί δεν κήρυξαν πένθος και δεν απέβαλαν τον αιμομίκτη από την Εκκλησία. Διέταξε δε να συναχτούν και να παραδώσουν τον αναίσχυντο αυτό άνθρωπο στον Σατανά, για να τιμωρηθεί σκληρά το σώμα του, ώστε να σωθεί το πνεύμα του κατά τη Δευτέρα παρουσία. Γράφει ο απόστολος στους χριστιανούς: «Δεν οίδατε ότι μικρή ζύμη όλο το φύραμα ζυμώνει; Καθαρίστε λοιπόν την παλιά ζύμη και εξαιρέσετε το πονηρό από εσάς» (Α΄ Κορ. 5:6-7, 13)».

Θέλοντας λοιπόν να κάνω πράξη το «πίστευε και μη, ερεύνα», ανατρέχω στις «ιερές γραφές» για να διαπιστώσω το αληθές του προηγούμενου αποσπάσματος. Τι έκπληξη όμως! Ο συντάκτης αυτού του κηρύγματος, αποδεικνύεται λίγο...ψευταράκος! Γιατί, οι «ιερές γραφές» δεν κάνουν σαφή λόγο για αιμομιξία. Τι λέει λοιπόν ο απόστολος Παύλος στο συγκεκριμένο κεφάλαιο; Ιδού:

«...Διαδίδεται πως υπάρχει μια περίπτωση πορνείας μεταξύ σας, και μάλιστα τέτοιου είδους πορνεία, που ούτε ανάμεσα στους ειδωλολάτρες δε συναντιέται! Να έχει δηλαδή ένας σχέσεις με τη γυναίκα του πατέρα του! Κι εσείς είστε τόσο γεμάτοι από αυταρέσκεια που δεν πενθήσατε, όπως αρμοζε καλύτερα, ώστε ν' αποκοπεί από ανάμεσά σας αυτός που έκανε την πράξη αυτή. Οπωσδήποτε πάντως, εγώ, που είμαι βέβαια απών σωματικά αλλά παρών πνευματικά, έχω κιόλας καταδικάσει στ' όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, σαν να ήμουν παρών, αυτόν που διέπραξε τόσο αδιάντροπα την πράξη αυτή. Έτσι, αφού συναχθείτε εσείς και το δικό μου πνεύμα, έχοντας και τη δύναμη του Κυρίου μας

Ιησού Χριστού, να παραδώσετε έναν τέτοιο άνθρωπο στο Σατανά, για να εξαλειφθεί το σαρκικό φρόνημα, ώστε το πνεύμα να διατηρηθεί σώο την Ημέρα του Κυρίου Ιησού. Δεν είναι δικαιολογημένη η ικανοποίησή σας. Δεν το ξέρετε πως λίγο προζύμι ξινίζει όλο το ζυμάρι; Καθαρίστε, λοιπόν, ολότελα την εκκλησία από το παλιό προζύμι, για να είστε νέο ζυμάρι, καθώς είστε άζυμοι τώρα πια. Γιατί, πραγματικά, το δικό μας το Πάσχα είναι το ότι για μας θυσιάστηκε ο Χριστός. Επομένως, ας γιορτάζουμε όχι πια με παλιό προζύμι ούτε με προζύμι κακίας και πονηρίας, αλλά με απαλλαγμένη από προζύμι ειλικρίνεια και αλήθεια».

Θα αναρωτηθεί λοιπόν κάποιος εδώ, γιατί ο Παύλος δεν λέει ευθέως «σχέσεις με την μάνα του» και λέει «σχέσεις με τη γυναίκα του πατέρα του»; Γιατί πάει Αθήνα Θεσσαλονίκη, μέσω Ιωαννίνων κι όχι μέσω Λαμίας; Μήπως επειδή δεν αναφέρεται στην βιολογική μάνα του αμαρτωλού, αλλά σε κατοπινή σύζυγο του πατέρα του (δηλαδή μητριά); Ηθικά κατακριτέα βέβαια, μια τέτοια πράξη, αλλά αιμομιξία δεν είναι, με την στενή έννοια του όρου.

Θα μπορούσε φυσικά, να πει κάποιος, ότι απ' τη στιγμή που η συγκεκριμένη φράση είναι «θολή» και ασαφής, ο καθένας θα μπορούσε να δώσει την δική του ερμηνεία. Σωστό κι αυτό. Για πάμε όμως λίγο παρακάτω, στην ίδια επιστολή... Τι γνώμη έχει ο Παύλος για την αιμομιξία; Διαβάζουμε από την μετάφραση της ίδιας ιστοσελίδας:

«Αν, όμως, κάποιος νομίζει πως φέρεται σκληρά στην κόρη του, που θέλει κάποιον, αν αυτή είναι σε ώριμη ηλικία και είναι ανάγκη να γίνει έτσι, ας την αφήσει να κάνει αυτό που θέλει, δεν αμαρτάνει, ας παντρευτούν» (Παύλου Α' Προς Κορινθίους, Κεφ. 7 36).

Η πρώτη παρατήρηση που θα κάνει κάποιος εδώ, είναι πως ο Παύλος δεν λέει κάτι το μεμπτό. Σωστά. Ο Παύλος δεν λέει τίποτε το μεμπτό εδώ, σύμφωνα με αυτή τη μετάφραση, αν και είναι ν' απορεί κανείς: Γιατί θα μπορούσε να είναι αμαρτία ένας γάμος; Να δούμε όμως πως έχει και το πρωτότυπο κείμενο;

«Ει δε τις ασχημονείν επί την παρθένον αυτού νομίζει εάν ή υπέρακμος, και ούτως οφείλει γίνεσθαι, ο θέλει ποιείτω. Ουχ αμαρτάνει. Γαμείτωσαν».

Σε πολύ απλά ελληνικά:

«Εάν κάποιος νομίζει ότι είναι ντροπή που η κόρη του έμεινε γεροντοκόρη, και έτσι πρέπει να γίνει, ότι θέλει ας κάνει. Δεν αμαρτάνει. Ας παντρευτούν (σ.σ.: Ο πατέρας με την κόρη)».

(Μετάφραση: Οδυσσέας Επικουρίδης) (περισσότερες αποδόσεις της φράσης, εδώ)

Εδώ λοιπόν, καταλαβαίνουμε γιατί ένας γάμος θα μπορούσε να είναι αμαρτία, ή όχι. Ο «πατέρας» του Χριστιανισμού δηλαδή, ο Παύλος (που δεν είναι και τόσο...«φανατικός» υπέρ του γάμου), επιτρέπει και εξωραΐζει την αιμομιξία, όταν συντρέχουν...σοβαροί λόγοι.

Δεν είναι όμως ν' απορεί κανείς με την παρουσία και την ανοχή της αιμομιξίας στο δόγμα του Ιουδαιοχριστιανισμού. Εδώ έχουν βαλθεί να πείσουν όλον τον κόσμο ότι είμαστε απόγονοι δυο Εβραίων αιμομικτών της εβραϊκής μυθολογίας, δηλαδή του Αδάμ και της Εύας. Ο ηθικοχριστιανικά πλασμένος όμως εγκέφαλος των πιστών, δεν τολμά ή δεν μπορεί να μπει στην βάσανο ν' αναρωτηθεί: Μα καλά, πως από δυο και μόνο ανθρώπους μπορεί να προκύψει μια ολόκληρη ανθρωπότητα, χωρίς ο Αδάμ και η Εύα να προχωρήσουν σε αιμομικτικές σχέσεις με τα παιδιά τους κι αυτά με τη σειρά τους να αλληλοπηδιούνται μεταξύ τους (για αναπαραγωγικούς σκοπούς βέβαια...); Αλλά τι να λέμε τώρα; Εδώ οι «προπάτορες» έπεσαν σε πολύ βαρύτερο αμάρτημα... Έφαγαν ένα...μήλο!

Απ' τη στιγμή όμως που οι αφελείς πιστοί, καταπίνουν αμάσητο αυτό το παραμύθι ή απλά το προσπερνούν, δεν θα πρέπει να τους προκαλεί και μεγάλη έκπληξη μιας άλλης περίπτωση αιμομιξίας που εμφανίζεται στην Αγία Γραφή: Αυτή του Λωτ. Εδώ παρατηρεί κανείς, κάτι το καταπληκτικό, που μόνο στην ιουδαιοχριστιανική θρησκεία θα μπορούσε να συμβεί. Ο Θεός (Γιαχβέ) υποτίθεται ότι καταστρέφει τα Σόδομα, γιατί ήταν άντρο ακολασίας. Με την παρέμβαση του «γενάρχη» Αβραάμ διασώζεται ο Λωτ και η οικογένειά του. Πριν ακόμα αναχωρήσει η Λωτ και η οικογένειά του απ' τα Σόδομα, μαθαίνουμε ότι εξαγριωμένοι και ασυγκράτητοι Σοδομίτες περικυκλώνουν το σπίτι του, έτοιμοι να τα κάνουν λαμπόγυαλα, αν δεν τους παραδώσει τους αγγέλους για να τους «διακορεύσουν» (τι «θεοπνευστία»...). Τι κάνει τότε ο ενάρετος Λωτ; «Προσφέρει» ως αντάλλαγμα για την σωτηρία του τις...κόρες του, διαφημίζοντας μάλιστα και την...παρθενιά τους! «Έχω δύο θυγατέρας αίτινες δεν εγνώρισαν άνδρα, να σας φέρω λοιπόν αυτές έξω και κάμετε εις αυτές όπως φανή εις εσάς αρεστόν» (Γένεσις ΙΘ' 8). Τα «καλύτερα» όμως έπονται, όταν ο Λωτ κατορθώνει να διαφύγει με τις δυο κόρες του (στην πορεία, η κυρία Λωτ, της οποίας το όνομα δε γνωρίζουμε, έγινε στήλη άλατος) κι αφού καταφεύγουν σε μια σπηλιά, τότε αρχίζουν «τα Σόδομα και τα Γόμαρα»: Ο Λωτ πηδιέται με τις κόρες του και μάλιστα τις καθιστά έγκυες!

«Ανέβη δε ο Λώτ από Σηγώρ και κατώκησεν εν τω όρει και μετ' αυτού αι δύο θυγατέρες αυτού, διότι εφοβήθη να κατοίκησεν εν Σηγώρ και κατοίκησεν εν σπηλαίω, αυτός και αι δύο θυγατέρες αυτού. [...] Και είπεν η πρεσβυτέρα προς την

νεωτέρα... ελθέ ας ποτίσωμεν τον πατέρα ημών οίνον κι ας κοιμηθώμεν μετ' αυτού. [...] Επότισαν λοιπόν και την νύκτα εκείνη τον πατέρα εαυτών οίνον, και σηκωθείσα η νεωτέρα εκοιμήθη μετ' αυτού και εκείνος δεν ενόησεν ούτε πότε πλαγίασεν αυτή και πότε εσηκώθη. Και συνέλαβαν αι δύο θυγατέρες τού Λώτ εκ του πατρός αυτών» (Γένεσις ΙΘ' 30, ΙΘ' 32, ΙΘ' 35-36).

Πως είπατε; Ποιοι ήταν τελικά οι πιο ανήθικοι; Ο Λωτ με τις κόρες του ή οι Σοδομίτες;

Τι να σας πω... Ένας Θεός ξέρει... Αν και η Εκκλησία, έχει ήδη λάβει θέση επί του θέματος όπως φαίνεται, καθώς αναγνωρίζοντας το «ηθικό ανάστημα» αυτού του ανθρώπου, φροντίζει να τον τιμά στις 9 Οκτωβρίου, ως «Δίκαιο», παρέα με τον άλλο «Δίκαιο», τον Αβραάμ....

Βεβαίως, οι Ιουδαίοχριστιανοί έχουν απάντηση για όλα: «Δεν θα θέσουμε σαν ηθικό μήνυμα την αιμομιξία ή την πολυγαμία, αυτό δεν συζητιέται καν, διότι μιλάμε για άλλες εποχές και τα κριτήρια είναι τελείως διαφορετικά. Πρέπει κάθε πράγμα να το συγκρίνουμε και με την εποχή που βρίσκεται» (ιερομόναχος της Μονής Γρηγορίου, Αρτέμιος Γρηγοριάτης).

Τι ωραίοι που είναι οι Ιουδαίοχριστιανοί (και ειδικά οι Έλληνες)... Όταν γίνεται κριτική στα αίσχη της Βίβλου, απαιτούν να λαμβάνουμε υπόψιν τα δεδομένα και τα κριτήρια της τότε εποχής. Όταν όμως οι ίδιοι αναφέρονται στα υποτιθέμενα κακώς κείμενα (κατ' αυτούς) του αρχαιοελληνικού κόσμου, «ξεχνάνε» τα κριτήρια αυτά και χρησιμοποιούν δεδομένα του σήμερα. Δεν διστάζουν δε, να ψευδολογήσουν συνειδητά, υιοθετώντας κάθε είδους εισαγώμενη ανθελληνική προπαγάνδα, αρκεί να χτυπήσουν «κάτω απ' τη ζώνη» τον αρχαιοελληνικό κόσμο (μισητό εχθρό του Ιουδαϊσμού τον οποίον συνειδητά ή ασυνείδητα πρεσβεύουν). Τρανταχτά παραδείγματα, αυτό της ομοφυλοφιλίας (που ως φαίνεται ένα σημαντικό ποσοστό των σημερινών ιερωμένων «γνωρίζει» από πρώτο χέρι) ή της δουλείας (που όσο κι αν ακούγεται απίστευτο, προάγεται ασύστολα μέσα στις «ιερές γραφές») στην αρχαία Ελλάδα, τα οποία οι ελληνορθόδοξοι Ιουδαίοχριστιανοί έχουν κάνει «εικόνισμα».

Δύο μέτρα και δύο σταθμά δηλαδή. Αναλόγως τι μας βολεύει...